

Kong Erik og de Fredløse

historisk Roman i to Dele

af Bernhard Severin Ingemann.

Første Del.

(Fortset.)

„Bliv ikke ond, tætte Ulrika!“ svarede Margrethe og blev blussende rød. — „Hvad ondt er der i, at jeg plejer ham af et godt Hjerte?“

„Plej ham med saa godt et Hjerte, du vil! det har jeg jo aldrig sagt der var noget ondt i; talde han kun hvert Njebitt den edle og den fromme, ret ligesom han var den eneste brave Ridder i Kristenheden! men saa lad mig dog have Lov til i det mindste at udflyde Ridder Kage og angste mig for ham, naar han styrter sig i Livsfare for min Skyld! Saa ganske i sin Orden var det just ikke, at han forlod os, da vi bleve fangne; derfor skal jeg ogsaa nok støse ham dygtig, naar vi ses; men hvad skal han gøre med saa mange? Naar han undveg, kunde han dog have Haab om at redde os, saa længe han selv var i Frihed. At han overfaldt Drossen i den mørke Port, uden at lade blæse i Trompet for sig, nu ja, det saa rigtignot heller ikke saa smukt og ridderligt ud; men mod aabenbar Overmagt er Ligt jo tilladelig i enhver Tjænde, og det var dog et dristigt Foretagende, som maatte endnu tanke hans Liv, hvorvel det hørte sig til eller fra. At, vidste jeg kun, han var i Sikkerhed, vilde jeg gerne være taalmodig og finde mig i dette Fangenskab nogen Tid endnu. Naar Kongen faar at vide, hvad jeg nu ved, maa han dog gøre Afbigt og behandle mig som en Prinsesse.“

„Ulykkelige! hvad siger du?“ — udbrød Margrethe forfæret og blegende — „hvilket affindigt Menneske har indbildt dig“ —

„Det var altfaa dog Hemmeligheden, du aldrig vilde ud med, min fromme Søster!“ — afbrød Ulrika hende med et hoverende Smil. — „Jeg havde besluttet at forfølge dig min Opdragelse til jeg kunde vise dig, hvad den var god til; men nu skal du vide, at Ridder Kage er mig mere tro og hengiven, end du: medens du kun har tænkt paa den saarede Hr. Drost, har min fredløse Ridder ladet mig gætte hvem jeg er og sendt mig en Budstift, som er vigtigere, end al Verdens Drotter. Denne Ruffespaa maa kunne aabne os ethvert Fængsel i Danmark.“ Med disse Ord fremtog hun med triumferende Mine en lille, fint udskaaret Trætavle, hvorpaa der var afbildet et fyrsteligt Vaaben med tre kronede Leopard og med Ulrikas Naavn nedenunder i Runkeltrif, ved Siden af Prinsesse Metetes, Kong Erik Eriksøns og Junter Christoffers. „Ser du!“ — sagde hun og knejtede — „de tre kronede Leopard staa i Kongens store Segl-Klemme. Jeg ved endnu kun saa halvt om halvt Sammenhængen; men saa meget har jeg dog nok tunnet slutte mig til af alle de forblommede Bunt, man har givet mig: Kongens Fader maa have været hemmelig gift med en højbaaren Dame af Marst Stigs Slægt. Det har sagtens været en farlig Sag, siden han havde en anden til Dronning; men jeg er dog lige fuldt hans Datter og sørgelig Prinsesse Metetes og Kongens Halvsøster, hvorvel ingen maa vide det. Min fædres Moder har nok lidt stor Uret og taget sig sin Døds herover; men det har din Fader og hans Frænder jo strengelig hævnnet; mig har man opdraget i Marstens Hus, som din Søster, derfor maa jeg nu dele den Forskjælfelse, der gaar over din Slægt.“

„At! tro dog ikke et eneste Ord af det uhyksalige, forvirrede Gventyrlige! kære Ulrika!“ — udbrød Margrethe og brast i Graad. — „Brænd de Ulykkesruner og tro mig! du er viselig min Søster; men al den Snak om en højere Fødsel kan kun bringe dig Skændsel og Forfædelse.“

„Det vilde du nu næppe sige, naar du havde set dit eget Naavn ved Siden af Kongens og Fyrstens“ — svarede Ulrika og knejtede stolt, medens hun betragtede Trætavlen med blinende Øjne. — „Dg se!“ — vedblev hun, idet hun vendte den om — „her staa den nordre Hertug Halons Løvedfjold og Stamtræ; det naar lige op til den store Harald Haarfager; og ser du, der staa min tro Ridder Kages Naavn ved en Sidegren, ligesom mit; han regner ogsaa sin Byrd fra Konger og Fyrster; og huffer du, hvad gamle Mo'r Else spaaede mig paa Hals? jeg skal blive til en fornem Prinsesse en Gang, sagde hun, og saa en smuk og rig Brudgom af fyrstelig Byrd.“

„At, kære Søster!“ — udbrød Margrethe betymret — „din barnagtige Glimreløst gør din Sjæl til en Bøld for en æreløs Storpraler. Den Familieforg, der drog Ulyksten over Landet, som over vor berømmelige Slægt, kan kun en ond Mand have tilhøvet dig, som en Rilde til Hæder og Lykke. Trælleblod men aldrig Fyrsteblood rinder i den Mand's Arter, der kunde afblide dig som en Uere, hvad du maatte dø af Gru over, hvis du troede, det var sandt, og vidste, hvilken Byrd der i Sandhed er høj og hæderlig.“

„Det er Slæde, du ikke er bleven Præst, Søster!“ — sagde Ulrika og slog Rakkens tilbage. — „Var Sagnet om min høje Fødsel kun et løst og ufanbt Røgte, kunde det næppe have saa vigtige Følger her i Landet. Du har dog selv troet det var sandt, siden du aldrig har villet betro mig det; men jeg har længe haft et Njs derom. Gamle Mo'r Else paa Hals turde ikke ret komme frem dermed; men det maa du dog selv tilstaa: enhver, som har tendt os og vor Slægt, har altid højet sig langt dybere for mig, end for dig, hvorvel du var den ælteste, og jeg har tit set Folk pege efter mig, naar jeg var smykket, og hørt dem hoifste: se, der gaar den lille Prinsesse, se, hun blinker med de smukke Øjne, ligesom Kong Skjelling.“

„Arme, arme Søster!“ — udbrød Margrethe og slutede hende grædende i sine Arme — „har du kunnet høre slige Habbingsord og udholde det? — har man kunnet smigre dit forføngelige Barneherje med et Glimternavn, der skulle den bitreste Haan og Foragt? — Arme, arme Ulrika! din første Ulykke er dog din Sjæleblindhed; den gør dig endog hovmodig af din egen Jammer og Skændsel. At! gruede du kun med mig for hint Sagn, som for en Røst fra Afgjunden, saa vidste jeg dog maatte Trøst og Raad for dig; saa vilde jeg græde med dig og bede vor kære, hellige Frue give dig det Haab, hun gav mig, naar somme Tider al den Rædsel, jeg saa og hørte i min Barndom, blev mig en gøuelig Drøm, og det var ligesom en Engjel hoifste i min Sjæl: det var Banvid, det var Misforstand og Skuffelse til Høbe. At, Moder! Moder! hvorle-

des skal jeg holde, hvad jeg lovede dig og bringe dette forvildede Barn frelst i dine Arme!“

„Nu bliver du fedelig igen, Søster Margrethe! med al din Kærlighed og Fromhed og Samvittighedsfuldhed“ — afbrød Ulrika hende fortrædelig. — „Moder var jo dog kun min Plejemoder; det kan jeg nok begribe; men talte jo næsten aldrig et kærligt Ord til mig, og jeg saa aldrig hendes Ansigt for det sorte Slør. Hvem min rette Moder var, kunde du gerne sige mig, naar der var nogen ret søsterlig Kærlighed i dig; men du er da heller ikke min Søster. Jeg var tilfreds, du sad vel i et Kloster; der kunde du sørge og bede for mig saa meget du vilde, uden at plage mig dermed. — Dog nej, saa stulde jeg stilles fra dig; det kunde jeg dog ikke udholde“ — tilføjede hun kærlig. — „Jeg er nu en Gang et Verdensbarn, kære, gode Margrethe!“ — vedblev hun barnlig og klappede Søsteren paa kinden — „det har jeg jo sagt dig hundrede Gange. — Alle de Ulykker, der er flet i vor Barndom eller før jeg blev født, har jeg jo intet set til og ingen Del haft i! hvor kan du forlange, jeg skal betymre mig derom? hvad kunde det ogsaa nytte, om jeg nu satte mig til at jamre med dig berover? hvad vore Forældre eller deres Frænder har lidt og gjort ilde i, det maa vor kære, hellige Frue bede vor Herre gøre godt eller tilgive dem, men det kan jeg jo lige saa lidt gøre ved, som du. Jeg tatter min Gud og Staber og vor hellige Frue, at jeg er bleven til i denne smukke Verden, og jeg klammer mig ikke ved min Fødsel, om jeg ogsaa kun er en halv Prinsesse. Den Jammer og Skændsel, du endelig vil have mig til at fortvivle over, støtter jeg slet ikke om at sætte mig ind i: enten er det Snak til Høbe, og saa er der jo ingen Ting at jamre over, eller det er sandt, og saa maa jeg jo være fornejst dermed, som med enhver Tilfælfelse — saa er jeg dog et Slags Prinsesse, og hvad Stam kan jeg have af, at man kalder mig, hvad jeg er, og at en Ridder af fyrstelig Værd bejler til mig og vil føre mig til den Hæder, der tilkommer mig med Rette?“

„Gud hjælp dig for Hæder og for Bejler, stiftels Søster!“ svarede Margrethe. — „Der er ikke et sandt Ord i Ridder Kages. Enhver ved jo, han er født her i Landet af bedre Byrd, end han er værd; først siden han blev fredløs og kom til Norge har han fundet paa at fornægte sin egen Slægt og regner sig paa en stammelig Maade til den nordre Fyrsteslægt. Slig æreløs Opvigelse maatte vise dig, hvad Mand han er, hvis du ikke delte hans vrange Higen efter den Højhed, der ingen Værd er ved.“

Under denne Samtale havde Ulrika iført sig sine Helligdagsskjæder, og det var blevet fuldtommen lyst. „Se nu paa mig!“ — sagde hun og spejlede sig i det blante Skjold paa Væggen — „behøver jeg nu virtelig at stamme mig saa grumme meget over min Tilværelse eller østne, jeg aldrig var født? — det var jo stammelig og ugudeligt. Oprigtig sagt, Søster! stulde jeg drage alt det i Tvivl, Ridder Kage har sagt mig om min Herkomst og fagre Stikfelse, maatte jeg ogsaa tvivle paa mine egne Øjne, og ethvert Spejel, jeg saa, maatte være lige saa falsk en Smirter, som du anser ham for.“

„Spejlet er viselig en falsk Smirter!“ — svarede Margrethe — „det viser os kun Skallen og den glatte Hud, men skjuler Ventranden og Dødsbilledet i os; det blænder Øjet og forberber Sjælen, jo mer Behag vi finde i Koglesbilledet, det viser os i vor Forføngelighed. Havde du hørt de oeverdne Artigheder, Hr. Kage har sagt mig, inden han saa dig fuldtomsen og sandt et villigere Øre hos dig for sine smukke Talemaader og dristige Planer med vore tabte Gøbber og Rettigheder, saa havde du næppe skaaet ham mere for Latter og Spot, end du skaaente den taabelige Hr. Palle.“

„At, hvor du dog er græselig urimelig, du kære, fromme Søster?“ — afbrød Ulrika hende — „den tykke, dumme Hr. Palle er jo kun faldt til at gøre Nar ad. Jeg ved nok, Ridder Kage var en Gang lidt foreflet i dig; men det tilgiver jeg ham gerne, siden det saa vel er gaaet over; du var jo dog paa en Maade min Søster, og jeg var den Gang kun et halvt Barn. Du vilde nok haft, han stulde fultet sig rent ihjel over din Kulde, men det var for meget forlangt af en ung, smuk Ridder. Skal han nu ensbellig være en trosøs og ufædig Elfter, fordi han tog fejl af os Søstre, inden han rigtig kunde hitte Rede i sit eget og vore Hjertes? Hvad kunde han for, du var saa tolv og utaalelig from? og var det da saa uilgivelig en Svand, at han tilfaldt sandt mig lige saa kæn og maatte lidt til?“

„Kære, forblinde Barn!“ — fultede Margrethe og klappede Søsteren paa kinden, idet hun frøg de krøllede, gule Løkker fra hendes Pande — „maa du da søge en tom forføngelig Grund til enhver Sjælsforømmelse, du ret skal forstaa? Kage Kage var Fader en hengiven Væbner; det er sandt; han var en ivrig Deltager i hin stræftelige Hævnadaad, du nu tror, du ved Grunden til; men var denne Grund ikke falsk, og er du i Sandhed hvad du tror at være, hvor kan du da uden Rædsel tælle din Haand til en Mand, som var med i Finnerup Løbe?“ Hun holdt inde og foldede sine Hænder som til en stille Bøn, idet hun bøjede sit Kne paa Bønsmalmen og hvilede det skønne Hoved paa Bredværet.“

„Søster! kære Søster! du har forstrækket mig!“ — udbrød Ulrika og blev gaaende ganste bleg — „der for mig et fælt og blodigt Billede forbi. At, du har Ret! — det har jeg aldrig tænkt paa; er det Sandhed med min Fødsel, burde jeg jo aldrig have Hr. Kages kære; og dog, jeg saa jo aldrig hin uhyksalige, høje Herre, der faldt i Finnerup Løbe. Stulde jeg have alle dem, der voldte hans Død, maatte jeg jo ogsaa have min Moder og din Moder og Fader Stig. At! du har dog Ret, Søster! vi maa aldrig tænke paa vor Slæde i Verden, naar vi vil være glade blandt andre Mennesker; vi maa enten glemme alt, hvad der er flet om os, eller gaa i Kloster og sige den skønne, lykkelige Verden god Nat. Men det kan jeg ikke, kære Søster! bed du for mig! jeg vil glemme, hvad det ikke er godt at tænke paa; jeg kan dog ikke have nogen Sjæl i Verden; og den, der elsker mig ret høftigt, maa jeg elste igen, i hvem han saa er, og for hvad Bedrift han saa er fredløs og forfulgt.“ Hun brast i høftigt Graad og holdt de lange, gule Løkker for Øjnene.

„Kære Ulrika! græd ikke! jeg vil bede for dig saa længe jeg lever!“ — sagde Margrethe. — Hun rejste sig hurtigt fra Bønsmalmen og slutede Søsteren kærlig i sine Arme. „Vi har jo ikke engang sagt hinanden et glædeligt

Nytaar. Gud og vor kære, hellige Frue gør dig from og taalmodig og lykkelig og give os begge, hvad der er gavnligt for Sjæl og Salighed! Græd ikke, kære Ulrika! har jeg talt haardt til dig og bedrøvet dig, saa tilgiv mig det for Moders Skyld! hun bad mig formane dig og vogte dig Sjæl for de forføngelige Tanter; men jeg ser det jo, du er god og from og velbesigget. — Græd kun ikke!“

„Ja, vil du saa aldrig mer tale ilde om Ridder Kage eller forlange, jeg skal glemme ham og lade være at drømme om ham? for det kan jeg ikke — det vil jeg ikke.“ Med disse Ord tørrede Ulrika sine Øjne med det lange Haar og tittede staltagtig ud paa Søsteren mellem Hingrene.

„Gst i Guds Naavn enhver Menneskesjæl, som der er Gnist af Guds Kærlighed!“ — svarede Margrethe — „men vær kun ikke bedrøvet!“

„Nu ja, det kan jeg forstaa!“ — sagde Ulrika og tog Haanden fra Øjnene; hun lo og kysede Søsteren høftigt. — „Et glædeligt Nytaar, Søster Margrethe! gid du maa faa den smukke Droft til Mand inden Aaret er omme! og gid vi var vel ude af dette Bur inden Stoven er grøn og Fuglene de flungne!“ Dermed begyndte hun at danse om med den stille Søster paa Fængselsgulvet, idet hun sang:

„Jeg ved vel, hvor der staaer et Slot,

Det er saa vel beprydet

Med Eslo og med det røde Gulv,

Med udygnet Sten opmuret.“

„Stille, stille! kære Søster! der kommer nogen“ — bad Margrethe. Ulrika lyttede, og da hun hørte, man udenfor tog Jernlansen fra Fængselsdøren, satte hun hastig sit Haar i Orden for Spejlet og paatog sig pludselig en noget stiv og fornem Mine. Døren aabnedes, og en lille, væder Terne traadte ind for at hjælpe dem med Paaklædningen og bringe dem den sæbønlige Morgenforfriskning. „Godt nyt Aar med vor Frue og St. Joseph, adle Jomfruer!“ — sagde Ternens og nejede, idet hun satte den varme Skjold paa Børst. „Husbond lader ender spørge, om I siden vil aage til Højmesse med hans Frue. Her er kommet fremmede i Nat“ — tilføjede hun medbedfælslysten — „de har sovet histore i Ridderloftet; men der skal gøres Stads ad dem: de skal herover til Davre i Fruerstuuen, og der er lagt i Kammeren paa Højloftsstikillen. Det er tre fremmede Herre fra Kongen; man tror, Drossen vil rejse.“

„Rejse?“ — gentog Margrethe og blev blussende rød — „at ja“ — tilføjede hun stille — „muligt er det vel, naar det er nødvendigt. Nogle Dages Kølighed vilde rigtignot være ham tjenlig. Følg mig til Fruerstuuen, lille Karen? maatte det haster med Forbindingen.“

„Nej, hi og se dog først om mit Haar sidder rigtigt!“ — sagde Ulrika. — „Glædeligt Nytaar, lille Karen! en Kærest ind i Dag et Aar!“

„En Brudgom vil Jomfruen vel sige, for Kæresten kan man have nok af hvert Aar“ — svarede Ternens og smaalo. — „Haaret sidder nydeligt, Jomfru Ulrika! havde jeg saa dejligt et Silkehaar og det vil Perlebaand og Hovedguld, som I, vilde jeg, faamænd, aldrig ønske at faa Konehuden paa i mine Dage; men mit Haar vil jeg gerne skjule jo før jo heller; hver Gang min Kæreste har faaet Utaf af Husbond, maa jeg altid høre, det er stridt og taltet. I er saa smal som et Nør, Jomfru Ulrika!“ — vedblev hun og betragtede hendes Paaklædning og smækte Stikfelse. — „Nu kan man da se, I er en fin og fornem Ridderdatter og ingen Terne eller Fædervurpige. Kunde jeg faaledes slyde ham, vilde min Kæreste gøre store Øjne. Men jeg saa straks, I var født til at slide Silke og Starlagen. Der stikker andet under de Rødmels Kaaber, end Piger af vor Stand, sagde jeg til Karen Næglevinde, faasnart vil saa jer; og da Husbond saa siden blev saa artig imod jer, og hans Frue sendte jer alle de dejlige Klæder og Smykker Juleaften, saa mærkede vi nok, det var sandt, vi havde fornemme Fugle i Bur, om ikke selv en Prinsesse, som nogle jo vil sige. Den løvgrønne Snæretroje klæder jer dog allerkest, Jomfru Ulrika! men var jeg i Jomfru Margrethes Sted, vilde jeg ikke bære en hvid Armebjorte! Nytaarsdag; det ser dog saa sørgeligt ud, og det er intet godt Forvarrel for Karets Lykke og Glæde.“

„Min Farde var Vigsagenes siden Fader og Moder døde“ — svarede Margrethe med et dybt Suf. — „Men kom nu, lille Karen! medens du mhystrer Klæder og Pynt, kan mangen en Mæsse slynges til Gode.“

„Med Dteffangen er det forbi, og der er god Tid til Højmesse!“ — sagde Ternens. — „Tag dog lidt Davre, Jomfru Margrethe! det gaar dog ikke an at aage til Kirke eller forbinde Drossens Kaffe paa lafende Hjerte.“

„Det siger jeg med, lille Karen!“ — sagde Jomfru Ulrika og lo skjælmst, idet hun ivrig gav sig i Færd med vedblev hun. — „Det maa ogsaa være haardt for saa tapper en Herre at ligge saa længe under Jomfruleje, tilmed naar han har Standaften i Rakkens.“

„Stammen er ikke hans, men den Kyrstets, der ikke turde træde ham under Øjne!“ — svarede Ternens — „ikke sandt? Jomfru Margrethe!“

„Det mener min Søster vist ogsaa“ — fultede Margrethe. — „Men kom! mig synes, det ringer“ —

„Det har langt frem!“ — Du er, viselig, all for from, Søster!“ — sagde Ulrika med en skælmst, drilende Mine. — „Du glemmer næsten hver Morgen din Davre over Mæssen, og det ringer tit for dine Øren meget for tidligt. Men det er sandt, Drossens Kaffe stulde der jo ogsaa ses til inden Mæssen, og det sinter dog altid noget. Nu kommer jeg! Tag mig dog med! Nu kommer jeg straks! jeg vil ikke oftere lukkes inde her alene. At ja, Søster! havde jeg ikke dig, blev jeg et ugubeligt Stavn, og sov fra Mæssen hver Morgen. Du kan da takke Drossens Kaffe for, at du aldrig sover over dig. Vi dog! nu kommer jeg!“ Hun brast i Raalen ud og sthyndte sig ud af Døren med Søsteren og Ternens.

Ottende Kapitel.

Fra Jomfruaarnet, der tillige med det gamle Baldermarlaan ved Kapellet stod i den nordre Halvtreds af Slotstet's Ringmur, førte en hvaldet Løngang til den store, hillelagte Højloftsstikille eller Høvedbygningens Forsal, hvorfra man havde Indgang til Fruerstuuen, Ridderstuen og Slotstet's andre talrige Værelser; her var ogsaa Høvedindgangen

gen fra Slotsgaarden over den saakaldte Højloftsstikille eller Utkanen paa den høje Plantekær, der med sit fremstaaende Bislag og det lange Jerntrækværk dannede Højloftsbroen. Lige over for de to nordre Taarne stode mod Søstanten i den sydlige Halvtreds af Ringmuren de stærke Befæstningsværke, Ormen og Vandtaarnet. Over Højloftsstikillen stod det egentlige saakaldte Slotstaarn, og over Kapellet et lille Skloftetaarn. Midt paa Slotsplassen, hvor siden det bekendte Gaafetaarn blev opført, stod en høj Flagstang med det kongelige Vaaben, de tre kronede Leopard med en hel Del gyldne Hjertes. Den cirkelrunde Mur, der med sine høje Tårne og Taarne omgav hele Slotstet, var ubdenbig omringet af Jordvolde og dybe Borggrave. Da Slottet ofte beboedes af Kongen og hans hele Hofstat, var det naturligt og rigeligt forsynet med Vøstak og allehaande Betømmeligheder. Slottet var en af Landets vigtigste Fæstninger. Befættningen af Huskarle og Krigsfolk var ikke ubetydelig; der boede desuden mange Smaafamilier af Bøjtente og Haandværkere omkring ved Staldbygningerne og uden for den vel befæstede Port i den saakaldte Forborg. Hver Gang Kapellokken om Morgenen løb til Ottefang, gif Høvedsmændene med sine Huskarle og Slottets Haandværkere og Bøjtente med deres Koner og Børn fra alle Slottets Bygninger til Kapellet over den store, runde Slotsplass, der da saa ud som et Røstebjørn om Søndagen. Nu kom de tilbage fra Kapellet med deres slutte Dygter i Hænderne.

De fangne Jomfruer beoogedes uden al Strenghed. Naar de blot ledfagedes af en Terne, stod næsten hele Slottet dem aabent; kun maatte de finde sig i at inbeflukes om Ratten i Taarnet, som aldrig aabnedes før det blev lyst; og Portneren havde kun Tilladelse til at aabne dem Slotsplassen, naar de ledfagedes af Slotsbefalingsmanden selv eller hans Familie enten til Bykirken eller paa de sæbønlige Spaaberegange gennem Udbildhaven til Fruerlunden, Slottets Dyrstæde, hvor man selv paa denne Aarstid undertiden forlystede sig med Faltejagten, en Fornøjelse, som Ulrika libensfælig elstede, men Margrethe kun for hendes Skyld tog Del i.

Da nu Jomfru Ulrika med sin Søster og Ternens traadte ud af den dunkle Løngang i Forsalen, løb hun som sæbvanlig straks hen til et af de lange Vævindeur og aandede sig et Righul paa en af de smaa frofne Glasrunder for at se ud i Slotsgaarden. „Se! se!“ — sagde hun glad — „Vi faa den nye, gule Kaarm til Kirken i Dag, og se! der ride de til Vands med de fremmede Heste.“ Hillemand! de har lange Silkebænder paa, og der er kongelige Staldkarle med. Se! nu kommer Slotsherren herover med Drossen og de fremmede Herre. Den ene er jo kun en Kantsnit! men hvad er det for to snurrede Herre med de tykke Huer?“

„Lad os gaa ind i Fruerstuuen!“ — sagde Margrethe. — „Det sømmer sig ikke, de træffe os saa tidlig her alene paa Tikkens.“

„Man kan da heller ingen Ting se og fornøje sig over for den kedommelige Sømmelighed!“ — sagde Ulrika fortrædelig og fulgte, langsom og rokkende, Søsteren ind i Fruerstuuen.

Straks efter aabnedes Døren fra Højloftsbroen, og Drost Vage traadte ind i Forsalen med Kongens Skriftefader, Mester Petrus de Dacia, og de to tykke Mesterjægere, lefaget af Slotsbefalingsmanden, Hr. Ribolt, en høj, anselig Mand i sild, ridderlig Dragt. Slotsherren traadte sidst over Tærstelen og lukkede Døren for Varmen, som alt begyndte at udbrede sig fra den store, blussende Stenkamin. „Paa Kongens Vegne!“ — sagde han med en vis Høftelighed og tog den høje Hjerfat af — „velkommen i hans Højloft, velbaarne Herre! her er han eders Vært, Kants i min ringe Person. Jeg kan altfaa vente ham her til Foraaret? erverdig Herre Magister!“

„Det Budstaf bød han mig bringe eder, næst kongelig Hilsen og Gunst“ — svarede Mester Petrus de Dacia og rakte Slotsherren Haanden. — „Vi har sovet under eders Tag, men I kender endnu ikke eders Gæster“ — vedblev han. — „Mit Naavn ved I; jeg maa om nogle Timer rejse videre; men disse Herre ønske, med Kongens Tilladelse, at gæste eder i nogen Tid, tidvæls i et lærd og videnfælsigt Njemed.“ Han forestillede nu Slotsherren Mester Poppe og Mester Rumlant fra Schwaben, som to naabundige Mænd og Mestere i den ædle Sangertunst, der havde besøgt mange Fyrstets Lande og nu ligeledes sønstede at se og vende ad, hvad der i Danmark var mærkeligt, med Hensyn paa Folkets Liv og Jdrætter og deis Forhold i Kunst og Videnkab til andre Følfteferd. „Disse lærde Herre“ — tilføjede han — „anbefales eder som Kongens Gæster paa Slottet saa længe dem lyst. Den kongelige Skriftsamling og Slotsarkivet skal efter Kongens Villie staa dem aabne.“

„Ja saa! de boglærde Herre ere mig velkomne!“ — svarede Slotsherren og hilfede de fremmede noget forlegent. — „Det er formodentlig Krønikerne, de gode Herre vil efterse, og de gamle Skrifter her findes om Danmarks og de tykke Rigers Fortids-Handeler. Her var nylig en lærd Klosterbroder fra Nj, som ligeledes paa Kongens Befaling havde meget med disse Skrifter at gøre. Det er et Vigenbefa, som jeg, sandt at sige, kun lidet forstaaer mig paa; men de lærde kunne ikke noksom priise vor Konges Omsorg for at samle deilige Skrifter og den frie Brug, han tillader deraf baade for indenlandske og fremmede lærde. — At! Gud hjælp mig! kære Drost!“ — hvilede han sagte til Vage — „de er vist forstræffelig lærde, de forstaa vel ikke et danst Ord?“

(Fortættles.)

B. S. Ingemann:
Valdemar Sejer.
3 Omflag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.
Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.
Omflag 80. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Blair, Nobr.